

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część C. — Wydana i rozesłana dnia 2. czerwca 1917.

Treść: (N° 242.—248.) 242. Obwieszczenie w sprawie koncesjonowania kilku elektrycznych kolejek normalno-torowych na obszarze królewskiego stołecznego miasta Pragi i gmin sąsiednich, jakoteż w sprawie uzupełnienia i uchylenia niektórych postanowień obwieszczeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 12. stycznia 1897 i z dnia 10. maja 1899. — 243. Rozporządzenie, w sprawie uregulowania obrotu sianem i słomą. — 244. Rozporządzenie, dotyczące ściągnięcia monet niklowych po dziesięć halerzy. — 245. Rozporządzenie, dotyczące dalszego wybijania i puszczania w obieg zdawkowych monet żelaznych waluty koronowej po dwadzieścia halerzy i po dwa halerzy. — 246. Rozporządzenie, w sprawie uregulowania obrotu świeżymi owocami. — 247. Rozporządzenie, w sprawie ustanowienia cen najwyższych dla świeżych czereśni. — 248. Rozporządzenie, w sprawie ustanowienia cen najwyższych za świeże jagody.

242.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 22. maja 1915

w sprawie koncesjonowania kilku elektrycznych kolejek normalno-torowych na obszarze królewskiego stołecznego miasta Pragi i gmin sąsiednich, jakoteż w sprawie uzupełnienia i uchylenia niektórych postanowień obwieszczeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 12. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 36 i 37 i z dnia 10. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 90.

Na zasadzie i po myśli postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149 nadało c. k. Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami pod oznaczonymi bliżej w dalszym ciągu warunkami i zastrzeżeniami gminie królewskiego stołecznego miasta Pragi koncesyę na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu podanych poniżej linii elektrycznej kolejki na obszarze królewskiego stołecznego miasta Pragi i gmin sąsiednich, a mianowicie:

1. od ulicy Koubka przez ulicę Havlička do ulicy Friča w Królewskich Winohradach,

2. od ulicy „Na Zátorách“ przez ulicę Palackýego i ulicę „Beim Baumgarten“ do ulicy Bělskýego,

3. od ulicy Bělskýego przez ulicę Belcrediego i Clam-Martinica do remizy w Sřešowicach,

4. od Muzeum Królestwa Czech przez ulicę Jungmanna, na gościńcu rządowym czarnokosteleckim i na drodze powiatowej strašnicko-záběhlickiej do remizy w Strašnicy i

5. od ulicy „Pod Belwederem“ przez most Svatopluka Čecha ulicą Mikołaja na rynek Starego Miasta.

§ 1.

Co do koncesjonowanych kolejek korzysta koncesyonaryuszka z ulg skarbowych, przewidzianych w artykułach VI. do XII. względnie XXXII., ustęp 3., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana utrzymywać bez przerwy ruch na koncesjonowanych obecnie liniach kolejki przez cały czas trwania koncesyi, upływającej z dniem 12. stycznia 1987.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyjonowanych kolejek nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych, w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyzna się koncesyonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie Rząd uznałby za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

O ile dla założenia koncesyjonowanych linii kolejowych korzysta się z dróg publicznych, które nie znajdują się w zarządzie jakiejś gminy, lub z gruntów c. k. Skarbu Dworu, winna koncesyonaryuszka zasięgnąć zezwolenia obowiązanych do utrzymywania tych dróg względnie tych władz lub organów, które są powołane według istniejących ustaw do udzielania zezwolenia na używanie dróg lub gruntów.

§ 5.

Przy budowie koncesyjonowanych linii kolejowych i ruchu na nich stosować się winna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszej koncesyi i do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, o ile one w myśl postanowień w rozdziale B ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, następnie do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości, wreszcie do zarządzeń Ministerstwa kolei żelaznych i innych powołanych władz.

§ 6.

Wyjąwszy przypadek wyraźnego zezwolenia ze strony c. k. Rządu, niema koncesyonaryuszka prawa powierzania ruchu na koncesyjonowanych liniach kolejki osobom trzecim na rachunek własny lub na cudzy rachunek, aniteż niema prawa sama prowadzić tego ruchu na cudzy rachunek.

§ 7.

Rząd będzie mógł zezwolenie na utrzymywanie w ruchu koncesyjonowanych obecnie linii kolejowych na czyjs inny rachunek, jak na rachunek kró-

lewskiego stołecznego miasta Pragi uczynić zależnym od warunku, że 25 letni czasokres powołanego w § 1. tej koncesyi art. X., względnie XXXII., ustęp 3. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, i wymieniony w § 2. tej koncesyi okres koncesyjny będzie odpowiednio skrócony, i zastrzedz sobie prawo wykupna i przypadku pod warunkami, które zostałyby w takim razie bliżej określone.

§ 8.

Zresztą obowiązują dla koncesyjonowanych niniejszem linią postanowienia §§ 7. do 10. włącznie, jakoteż §§ 14. i 15. obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 12. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 37 i § 6., ustępów *a*, *b* i *c*, obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 10. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 90.

§ 9.

§§ 13. obwieszczeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 12. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 36 i 37 pozbawia się niniejszem mocy obowiązującej. W ich miejsce winny mieć zastosowanie postanowienia § 6. niniejszego dokumentu koncesyjnego z następującem dopełnieniem:

Rządowi wolno jest zezwolenie na prowadzenie ruchu na liniach kolejki, koncesyjonowanych obwieszczeniami c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 12. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 37, z dnia 30. września 1897, Dz. u. p. Nr. 243, z dnia 10. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 90, z dnia 25. października 1902, Dz. u. p. Nr. 204, z dnia 17. sierpnia 1903, Dz. u. p. Nr. 174 i z dnia 19. lipca 1908, Dz. u. p. Nr. 147, nie na rachunek królewskiego stołecznego miasta Pragi, lecz na rachunek czyjs inny, uczynić zależnym od warunku, że oznaczony w §§ 11. obwieszczeń z dnia 12. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 36 i 37 czas trwania koncesyi zostanie odpowiednio skrócony, i wolno Rządowi zastrzedz sobie prawo wykupna i przypadku pod warunkami, któreby w takim razie zostały bliżej oznaczone.

§ 10.

Uchyła się koncesyę, udzieloną dla linii kolejki, zamieszczonych w obwieszczeniu c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 10. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 90, a to dla linii, wymienionych pod l. 1, co do odgałęzienia z placu Karola w Pradze do mostu Palackýego, dla linii kolejki, oznaczonej pod l. 3 tego obwieszczenia, w całości i dla linii kolejki, wymienionej pod l. 7 tego obwieszczenia co do jej części od ulicy Erbena i Koubka przez ulicę Safatika do ulicy Čelakovskýego.

Forster wlr.

243.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami z dnia 29. maja 1917,

w sprawie uregulowania obrotu sianem i słomą.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, i rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 13. listopada 1916, Dz. u. p. Nr. 383, rozporządza się, jak następuje:

Zajęcie.

§ 1.

Z chwilą wejścia niniejszego rozporządzenia w życie zajmuje się na rzecz Państwa cały zbiór siana i słomy z roku 1917, z wyjątkiem tych zapasów, które znajdują się w posiadaniu Zarządu wojskowego albo państwowych Zakładów chowu koni.

Pod sianem należy rozumieć wszystkie rodzaje siana, spotykane w Austrii, a mianowicie siano z łąk, otawę, konicz wszelkiego rodzaju (lucerne itd.), siano z włośnicy siewnej, z prosa, mieszankę, jakoteż odpadki tych gatunków siana (kwiat sienny); pod słomą należy rozumieć słomę z żyta, pszenicy, zboża pośledniego, jęczmienia, owsa, kukurydzy, grochu, bobu, końskiego bobu, soczewicy, wyki, łubinu, dzikiego groszku, maku, rzepaku, rzepiku, ryżu, prosa, hreczki i mieszanki.

§ 2.

Zajęcie ma ten skutek, że zajętych przedmiotów nie wolno przerabiać, zużywać, obracać na karmę ani też z wolnej ręki lub w sposób przymusowy pozbywać, o ile w niniejszym rozporządzeniu lub w osobnych przepisach nie wydano innych zarządzeń.

Czynności prawne, sprzeciwiające się temu zakazowi, są nieważne.

Odnosi się to także do takichże umów o kupno i dostawę, zawartych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, o ile ich jeszcze nie dopełniono.

Roszczenia odszkodowawcze z powodu niedopełnienia, jakie powstały jeszcze przed początkiem mocy obowiązującej tego rozporządzenia, pozostają nietkniętymi. Samo dopełnienie jest także w tym przypadku zabronione.

Posiadacz zajętych przedmiotów winien starać się o ich utrzymanie.

§ 3.

Mimo zajęcia wolno:

- a) posiadaczom słomy w miarę potrzeby członków ich domu używać jej na posłania;
- b) posiadaczom zwierząt domowych ze swych zapasów w rozmiarze, ustanowionym przez polityczną władzę krajową, używać siana i słomy na karmę, a słomy na podściółkę;
- c) uprawnionym do polowania za uzyskaniem w każdym poszczególnym przypadku pozwolenia politycznej władzy powiatowej i w oznaczonym przez tę władzę wymiarze używać siana na karmę grubego zwierza i sarn w miesiącach zimowych;
- d) rolnikom z zebranego przez nich samych siana i słomy pozbywać najwyżej 5 q dziennie innym rolnikom w gminie miejscowej, w której towar zebrano, za zgłoszeniem u naczelnika gminy;
- e) rolnikom lub innym osobom, które winny wedle umowy dostawiać siano i słomę znajdującym się w gminie stacyom ogierów w państwowych zakładach chowu koni, oddać umówioną ilość za zgłoszeniem u naczelnika gminy;
- f) rolnikom z zebranych przez nich samych siana i słomy co najwyżej 20 q za uzyskaniem przez miejscową gminę pozwoleniem krajowego biura środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, sprzedać bezpośrednio konsumentom w tym powiecie politycznym, w którym towar zebrano;
- g) posiadaczom winnych laterośli lub drzew owocowych używać słomy do wiązania winorośli i drzew owocowych;
- h) posiadaczom przedsiębiorstw, przerabiającym słomę lub potrzebującym jej do pakowania, użyć swych zapasów słomy w wymiarze, ustanowionym przez polityczną władzę krajową, po zgłoszeniu w krajowym biurze środków pastewnych, oddział dla siana i słomy.

Organizacya.

§ 4.

W Centrali dla środków pastewnych w Wiedniu i w istniejących w poszczególnych krajach austriackich krajowych biurach dla środków pastewnych utworzy się po jednym oddziale dla siana i słomy.

Przepisy służbowe dla tych oddziałów dla siana i słomy wyda Urząd dla wyżywienia ludności.

§ 5.

Centrala dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, w Wiedniu ma za zadanie:

1. ustalać i utrzymywać w ewidencji przypadające na Austryę zapotrzebowanie wojskowe, zapotrzebowanie państwowych zakładów chowu koni i zapotrzebowanie cywilne w krajach austriackich odnośnie do siana i słomy,

2. dzielić zapotrzebowanie, jakie pokryć należy, między poszczególne kraje według wskazań Urzędu dla wyżywienia ludności,

3. utrzymywać w ewidencji uzyskane w poszczególnych krajach ilości i przeprowadzać wyrównanie między zapotrzebowaniem i nadwyżką w poszczególnych krajach,

4. zaopatrywać Wiedeń w siano i słomę,

5. kierować organizacją oddziałów dla siana i słomy w krajowych biurach dla środków pastewnych i czuwać nad ich czynnościami,

6. starać się o przygotowanie materiałów do przykrycia i wiązania, jakoteż pras,

7. pobierać siano i słomę z krajów korony św. Szczepana, z Bośni i Hercegowiny, z obszarów okupowanych i z zagranicy.

§ 6.

Krajowe biura dla środków pastewnych, oddziały dla siana i słomy, mają za zadanie:

1. badać zbiory i istniejące zapasy na swoim obszarze,

2. ustalać i utrzymywać w ewidencji niepokryte z własnego zbioru zapotrzebowanie cywilne na swoim obszarze,

3. pokrywać zapotrzebowanie wojskowe i cywilne, oznajmione im przez Centralę dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, jakoteż zapotrzebowania państwowych zakładów chowu koni,

4. starać się o odbiór, zapłatę i złożenie towaru,

5. dostarczać regularnie kontyngentu dla wojska ze zbioru z roku 1917,

6. przydzielać bieżące zapotrzebowanie państwowym zakładom chowu koni na ich zażądanie,

7. wykonywać dostawy cywilne, zlecone przez centralę dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy,

8. organizować zbyt siana i słomy na rzecz zapotrzebowania cywilnego na obszarze swej działalności.

Ustalenie zapotrzebowania.

§ 7.

Konsumenci winni zgłosić w gminie najdalej do dnia 1. sierpnia 1917 swe zapotrzebowanie siana i słomy, nie pokryte własnym zbiorem aż do najbliższego zbioru siana i słomy.

Gminy winny te zgłoszenia zbadać i następnie oznajmić zapotrzebowanie siana i słomy, które nie może być pokryte ze zbioru na obszarze gminy, krajowemu biuru dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, najdalej do dnia 15. sierpnia 1917.

Krajowe biuro dla środków pastewnych oddział dla siana i słomy, winno także ze swej strony zbadać zgłoszenia i podać razem ze swoją opinią do wiadomości centrali dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy.

Zbadanie zapasów.

§ 8.

Rolnicy i inni posiadacze zapasów siana i słomy są obowiązani na żądanie krajowego biura dla środków pastewnych oddział dla siana i słomy, albo na żądanie jego pełnomocników, jakoteż naczelnika gminy lub jego pełnomocników, udzielić im wyjaśnień co do powierzchni uprawnych i łąk, co do wydatności zbioru i co do ilości ich zapasów, pozwolić na obejrzenie zapasów, składów i lokalów handlowych oraz na wgląd do zapisków i dokumentów.

Pokrycie zapotrzebowania.

§ 9.

Posiadacz zajętych towarów jest obowiązany swoje zapasy, o ile nie użyto ich w myśl przepisów § 3. sprzedać krajowemu biuru dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, lub jego pełnomocnikom po ustanowionej cenie odbioru.

Krajowe biura dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, są obowiązane zakupić zajęte towary, o ile znajdują się w stanie zdatnym do użytku.

§ 10.

Krajowe biuro dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, przedkłada politycznej władzy krajowej wnioski w sprawie podziału między poszczególne powiaty polityczne ilości, jaką zebrać należy dla pokrycia zapotrzebowania wojskowego i cywilnego jakoteż zapotrzebowania państwowych zakładów chowu koni. Polityczna

władza krajowa ustala ilości siana i słomy, jakie w myśl tych wniosków mają zebrać poszczególne powiaty polityczne.

§ 11.

Polityczna władza powiatowa winna rozdzielić między gminy danego powiatu zebrać się mającą ilość po wysłuchaniu znawców gospodarki rolnej i w miarę produkcji oraz przy uwzględnieniu wielkości stanu bydła, jakie ma być utrzymane. Naczelnik gminy wyznacza po wysłuchaniu gminnej rady gospodarczej według powyższych punktów widzenia ilości siana i słomy, jakich mają dostarczyć poszczególni posiadacze zapasów.

§ 12.

Naczelnik gminy winien starać się o to, aby przynajmniej przepisany dla odnośnej gminy kontyngent (§ 11.) został odstawiony, a w razie potrzeby winien spowodować dostarczenie sił roboczych i podwód do załadowania niewiązanego siana i takież słomy na fure pod stodołą lub przy stercie i do odstawienia na miejsce odbioru, wyznaczone przez krajowe biuro dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, względnie przez jego pełnomocników. Naczelnik gminy ma prawo w tym celu zobowiązać mieszkańców gminy do pracy i dostarczenia podwód za wynagrodzeniem, jakie ma uiścić za te świadczenia krajowe biuro dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, lub jego pełnomocnicy (§ 14.).

Gmina otrzyma od krajowego biura dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, za współdziałanie przy czynności zbierania ustalonych przez Centralę dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, za zatwierdzeniem Urzędu dla wyżywienia ludności wynagrodzenie za każdy odstawiony z obszaru gminnego cetnar metryczny zajętego towaru.

§ 13.

Obowiązany do odstawy winien przechowywać aż do odbioru przepisaną dla niego ilość, starannie się z nią obchodzić i ubezpieczyć w sposób, wskazany zwyczajem handlowym.

Jeżeli odbiór towaru, którego odstawę przepisano, nie nastąpi do dnia 31. października 1917, otrzyma obowiązany do dostawy od krajowego biura dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, za każdy cetnar metryczny i każdy zaczęty miesiąc wynagrodzenie: po 20 h za listopad i grudzień 1917, po 40 h za styczeń do końca kwietnia 1918 i po 50 h za każdy dalszy miesiąc.

Ceny i dodatki.

§ 14.

Ceny odbioru i dodatki, jakie winny płacić za zajęty towar krajowe biura dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, oznaczy Urząd dla wyżywienia ludności za zgodą interesowanych Ministerstw drogą osobnego rozporządzenia.

Rozrządzanie zakupionymi artykułami.

§ 15.

Osobom, mającym zlecenie krajowego biura dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, skupowania zajętych artykułów, wolno dysponować zakupionym towarem tylko według zleceń, udzielonych im przez krajowe biuro dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy.

§ 16.

W celu zbywania konsumentom siana i słomy w drobnych ilościach urządzi krajowe biuro dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, biura rozdziału w większych miejscach konsumcyi; do prowadzenia tych biur przybierze się dla pomocy uprawnionych handlarzy środkami pastewnymi.

Zabezpieczenie zbioru, dostarczenie magazynów i urządzeń prasowych.

§ 17.

Posiadacze łąk, sianożęci, pól koniczyny i lucerny są obowiązani przedsiębrać zawczasu kośbę. Pod posiadaczami rozumie się także dzierżawców i wszystkich innych uprawnionych do użytkowania.

Posiadacze, nie mogący sami na czas uskutecznić kośby, są obowiązani donieść o tem do urzędu gminnego.

W takim razie, jak również i wtedy, gdyby kośby nie przeprowadzono w ciągu czasokresu, ustanowionego przez polityczną władzę powiatową, winna gmina zarządzić kośbę na koszt i niebezpieczeństwo posiadacza. W tym celu może gmina korzystać z jego lokalów gospodarczych i z narzędzi jego przedsiębiorstwa.

§ 18.

Polityczna władza krajowa, a za jej upoważnieniem polityczna władza powiatowa, ma prawo wezwać posiadaczy magazynów i pras do siana i słomy, aby te lokale, względnie prasy, których nie potrzebują dla celów swego własnego przedsiębiorstwa, odstąpili do dyspozycyi krajowemu

biuru dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, za wynagrodzeniem, które równocześnie należy oznaczyć.

W razie wzbrania się posiadacza może polityczna władza powiatowa zarządzić przymusowe oddanie żądanych magazynów i pras krajowemu biuru dla środków pastewnych.

W takim razie potrąci się 10% z ustanowionego wynagrodzenia.

Przywóz.

§ 19.

Siano i słoma, przywiezione z krajów korony św. Szczepana, z Bośni i Hercegowiny, z obszarów okupowanych albo z zagranicy winny osoby, które przywóz towaru spowodowały, ofiarować na sprzedaż centrali dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, podając żądane ceny.

Centrala dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, jest zobowiązana objąć wszystkie ofiarowane jej dla zakupna ilości, o ile znajdują się one w stanie, zdatnym do użytku. Cenę oznaczy się na podstawie swobodnego układu.

Jeżeli porozumienie co do wysokości ceny nie przyjdzie do skutku, ustanowi ją ostatecznie Urząd dla wyżywienia ludności.

Jeżeli posiadacz nie uczyni przepisanej w 1. ustępie oferty lub jeżeli wzbrania się odstawić towar, żądany przez centralę dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, zarządzi polityczna władza powiatowa, na której obszarze towar się znajduje, przymusowe jego odebranie, a to na prośbę centrali dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy.

W tym przypadku zapłaci się co najwyżej cenę odbioru, ustanowioną dla towaru tutejszego.

Przesłanie.

§ 20.

Posyłki siana i słomy mogą być przez koleje żelazne lub przedsiębiorstwa żeglugi parowej tylko wówczas do przewozu przyjmowane, jeżeli do dokumentów przewozowych dodano dla każdej przesyłki poświadczenie przewozowe, wystawione według przepisane go w dodatku formularza przez centralę dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, albo przez krajowe biuro dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy.

Dla przesyłek zarządu wojskowego i państwowych zakładów chowu koni oraz dla prze-

syłek z krajów korony św. Szczepana, z Bośni i Hercegowiny, z obszarów okupowanych i z zagranicy poświadczenia transportowe tego rodzaju nie są potrzebne.

Środki przymusowe.

§ 21.

Jeżeli posiadacz wzbrania się sprzedać zajęte u niego zapasy siana i słomy krajowemu biuru dla środków pastewnych, oddział dla siana i słomy, albo jeżeli nie jest znaną osobą lub miejsce pobytu uprawnionego do dyspozycji, w takim razie winna polityczna władza powiatowa orzec ostatecznie o obowiązku oddania zapasów i w razie potrzeby zarządzić ich przymusowe odebranie.

Orzeczenie takie jest skuteczne przeciw każdemu, komu przysługują prawa do tych zapasów.

§ 22.

Jeżeli przyjdzie do przymusowego odebrania zapasów, to należy z ceny objęcia (§ 14.) potrącić 10%.

Jeżeli posiadacz lub miejsce jego pobytu nie są znane albo jeżeli cena ma służyć na zaspokojenie roszeń osób trzecich, płynących z praw rzeczowych, to należy cenę złożyć w sądzie.

Postanowienia karne.

§ 23.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia, o ile czyn nie podpada pod surowszą karę, będą karali polityczne władze powiatowe grzywną do 5000 K albo aresztem do 6 miesięcy.

Jeżeli przekroczenie zostało popełnione w wykonywaniu przemysłu, można ponadto orzec także utratę uprawnienia przemysłowego, o ile zachodzą wymogi § 133. b, ustęp 1., lit. a ustawy przemysłowej.

Początek mocy obowiązującej.

§ 24.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 15. czerwca 1917.

Clam-Martinic wlr.

Forster wlr.

Schenk wlr.

Georgi wlr.

Handel wlr.

Höfer wlr.

Poświadczenie przewozowe.

(linię i nazwisko wysyłającego)

w (miejscowość) jest uprawniony do przewiezienia
 q (rodzaj towaru),
 w czasie od do

z (nazwa stacji wysyłkowej)

do (nazwa stacji przeznaczenia)

(koleją lub okrętem parowym)

pod adresem (imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania odbiorcy)

.....

....., dnia

Podpis Centrali dla środków pastewnych (oddział dla siana i słomy):

.....

Krajowe biuro dla środków pastewnych w
 (oddział dla siana i słomy).

Poświadczenie to należy dołączyć trwale do dokumentu przewozowego.
 Dołączenie poświadczenia należy zaznaczyć w dokumencie przewozowym.
 Poświadczenie odbierze stacja przeznaczenia.

244.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 30. maja 1917,****dotyczące ściągnięcia monet niklowych po dziesięć halerzy.**

Stosownie do umowy, zawartej z Ministerstwem krajów korony św. Szczepana z zastrzeżeniem dodatkowego wyjednania ustawowego zatwierdzenia, zarządza się całkowite ściągnięcie monet niklowych po dziesięć halerzy, a to według następujących przepisów:

1. Monety niklowe po dziesięć halerzy wywołuje się z obiegu ustawowego z dniem 31. grudnia 1917. Monety te przyjmować tedy należy przy zapłacie w obrocie prywatnym tylko do dnia 31. grudnia 1917 włącznie w wartości imiennej, a to według postanowień artykułu XIX. ustawy z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 126.

2. C. k. kasom i urzędom nie wolno już więcej wydawać monet niklowych po dziesięć halerzy; natomiast c. k. kasy i urzędy mają monety te przyjmować aż do dnia 30. kwietnia 1918 włącznie przy wszystkich zapłatach jakoteż w drodze wymiany w wartości imiennej, a to według postanowień artykułu XIX. ustawy z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 126. Po upływie tego czasu gładnie wszelki obowiązek państwa do wykupna tych monet.

3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Spitzmüller wlr.

245.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 30. maja 1917,****dotyczące dalszego wybijania i puszczania w obieg zdawkowych monet żelaznych waluty koronowej po dwadzieścia halerzy i po dwa halerzy.**

Stosownie do umowy, zawartej z Ministerstwem krajów korony św. Szczepana z zastrzeżeniem dodatkowego wyjednanie ustawowego zatwierdzenia, oprócz zdawkowych monet żelaznych po 20 h, jakie należało wybić na podstawie rozporządzeń ministerjalnych z dnia 31. lipca 1916,

Dz. u. p. Nr. 238, i z dnia 6. listopada 1916, Dz. u. p. 378, do sumy najwyższej 50 milionów koron i oprócz zdawkowych monet żelaznych po 2 h, jakie należało wybić do sumy najwyższej 8 milionów koron, wybije się na obu obszarach państwowych jeszcze razem dalszych 30 milionów koron zdawkowych monet żelaznych po 20 h i 8 milionów koron zdawkowych monet żelaznych po 2 h, z której to kwoty należy wybić w Austrii 21 milionów koron monet zdawkowych po 20 h i 5,600.000 K monet zdawkowych po 2 h, zaś w krajach korony św. Szczepana 9 milionów koron zdawkowych monet po 20 h i 2,400.000 K monet zdawkowych po 2 h. Puszczanie tych monet w obieg nastąpi za ściągnięciem monet niklowych po 10 h. Zresztą winny mieć bez zmiany zastosowanie postanowienia rozporządzeń ministerjalnych z dnia 31. lipca 1916, Dz. u. p. Nr. 238 i z dnia 6. listopada 1916, Dz. u. p. Nr. 378 także do monet żelaznych, jakie należy wybić po myśli niniejszego rozporządzenia. Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Spitzmüller wlr.

246.**Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem kolei żelaznych z dnia 31. maja 1917,****w sprawie uregulowania obrotu świeżymi owocami.**

Na zasadzie § 3. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 13. listopada 1916, Dz. u. p. Nr. 383, zarządza się, uzupełniając rozporządzenia Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 22. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 127, w sprawie uregulowania obrotu jarzynami i owocami, i z dnia 14. maja 1917, Dz. u. p. Nr. 221, w sprawie wprowadzenia w obrót jarzyn i owoców, oraz preparatów jarzynowych i owocowych, sprowadzanych do Austrii, jak następuje:

Przedmioty rozporządzenia.

§ 1.

Przedmiotami, objętymi niniejszym rozporządzeniem, są wszystkie rodzaje owoców w świeżym stanie, nie wyłączając owoców południowych, zebranych w państwie tutejszem.

Pozwolenie na zakupno i handel.**§ 2.**

1. Kto chce w Austrii zakupować owoce (§ 1.) lub handel nimi prowadzić, potrzebuje do tego oprócz osobnego pozwolenia władzy powiatowej, przepisanego w § 10. rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 131, o zaopatrzeniu ludności w przedmioty zapotrzebowania, jeszcze dalszego pozwolenia ze strony „autoryzowanego przez Urząd dla wyżywienia ludności biura zaopatrzenia w jarzyny i owoce“ (Geos).

2. Pozwolenia na zakupno owoców dla przerabiania ich (wyjąwszy wyrob wina z winogron) będzie udzielało samo Geos tym przedsiębiorstwom spożytkowywania owoców, które przerabiają rocznie przynajmniej 500 *kg* świeżych owoców. Pozwolenia na zakupno owoców w celu przerabiania ich w mniejszych przedsiębiorstwach spożytkowywania owoców, dalej dla dalszej odsprzedaży i dla handlu, będą udzielały krajowe biura jarzynowe i owoców, założone i ogłoszone w poszczególnych krajach koronnych.

3. Pozwolenia na handel owocami (§ 1.) wolno z reguły udzielać tylko takim osobom, które handel tymi przedmiotami prowadziły w Austrii już przed dniem 1. sierpnia 1914.

4. Pozwolenia takiego można udzielić także pod pewnymi warunkami lub ograniczeniami jakoteż można je każdej chwili odwołać. O ile nie jest ono ograniczone miejscowo, jest ono ważne na całym obszarze mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia. Udziela się go przez wystawienie legitymacji, którą organom władz oraz pełnomocnikom Geosu i biurom krajowym należy na żądanie każdej chwili okazać, a w razie odwołania pozwolenia zwrócić.

5. Przeciw odmówieniu pozwolenia, przeciw udzieleniu go warunkowo lub z ograniczeniami oraz przeciw odwołaniu pozwolenia można w ciągu tygodnia po doręczeniu decyzji wnieść do tego biura, które wydało decyzję, zażalenie do Urzędu dla wyżywienia ludności. Zażalenie to niema skutku odraczającego.

6. Powyższe postanowienia (1 do 5) nie obowiązują:

- a) przy sprzedaży owoców własnej produkcji (§ 1.);
- b) przy sprzedaży drobnych handlarzy do rąk konsumenta;
- c) przy zakupnie dla własnego gospodarstwa domowego.

Zgłoszenie zakupionych ilości.**§ 3.**

Osoby, potrzebujące w myśl § 2. pozwolenia na zakupno (handlarze, wielcy konsumenci, przerabiający), są obowiązane zakupione przez się u producenta w Austrii ilości owoców, o ile te ostatnie osiągną razem wymiaru przynajmniej 1000 *kg*, zgłosić każdorazowo do 24 godzin do właściwego dla odnośnego miejsca produkcji krajowego biura jarzyn i owoców przy użyciu karty zgłoszenia, wydrukowanej w dodatku A.

Formularze można otrzymać w krajowych biurach jarzyn i owoców.

Wysyłanie.**§ 4.**

1. Posyłki świeżych owoców (§ 1.) w ilościach po 500 *kg* lub więcej mogą być tylko wtedy przyjmowane do przewozu przez koleje i przedsiębiorstwa żeglugi parowej, jeśli do dokumentów przewozowych dodano dla każdej przesyłki poświadczenie przewozowe, wystawione przez właściwe biuro (punkt 5.) według formularza, wydrukowanego w dodatku B. Formularze te można otrzymać w Geosie i w jego biurach krajowych.

2. Jeżeli przesyłka jest przeznaczoną dla stacyi, położonej poza obszarem mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia, albo też dla stacyi, w której towar przechodzi na kolej pozaustryacką, jest potrzebne przepisane w punkcie 1. poświadczenie przewozowe dla wszystkich przesyłek kolejowych i okrętowych bez względu na wielkość ciężaru.

3. Powyższe postanowienia nie mają zastosowania do przesyłek, nadchodzących z bezpośrednimi dokumentami przewozowymi z krajów korony św. Szczepana, z Bośni i Hercegowiny lub z zagranicy cłowej, oraz do przesyłek, odstawionych już zakładowi przewozowemu w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

4. Do przewozu owoców (§ 1.) z obszaru administracyjnego jednej politycznej władzy krajowej kołowo lub drogą rzeczną (żaglowcem, łodzią, czołnem, tratwą itp.) jest potrzebne pisemne pozwolenie, udzielone przez właściwe biuro (punkt 5.).

5. Do wystawiania poświadczeń przewozowych (punkt 1. i 2.) i do udzielania pozwolenia, przepisanego w punkcie 4., jest uprawniony Geos w Wiedniu lub krajowe biuro jarzyn i owoców miejsca nadania względnie załadowania.

Jeżeli przesyłkę (załadowania) uskutecznią się za pośrednictwem przedsiębiorstw spożytkowywania owoców lub do nich, to poświadczenie przewozowe wystawia względnie udziela pozwolenia wyłącznie tylko Geos.

§ 5.

Nadawca jest obowiązany o każdej faktycznie uskutecznionej wysyłce, dla której przepisane jest dołączenie poświadczenia przewozowego w myśl § 4., punkt 1. i 2., donieść do biura (Geosu lub jego biura krajowego), które odnośne poświadczenie przewozowe wystawiło, a to do 24 godzin po nadaniu, przesyłając zaopatrzone w pieczęć stacyi nadawczej odcinek poświadczenia przewozowego.

§ 6.

Owoce (§ 1.), wysłane lub przewożone bez przestrzegania przepisów §§ 4. i 5., mogą władze polityczne uznać za przepadłe na rzecz zaopatrzenia ludności.

Postanowienia karne.

§ 7.

Grzywnami do 5000 koron lub aresztem do 6 miesięcy będzie karany:

1. kto nie mając wymaganego w myśl § 2. pozwolenia lub nie przestrzegając ograniczeń lub warunków, poczynionych przy udzieleniu pozwolenia, zakupuje owoce lub nimi handel prowadzi,

2. kto wystawionej mu po myśli § 2. legimacyi nie okaże według przepisów niniejszego rozporządzenia, a w razie odwołania pozwolenia nie zwróci go,

3. kto nie doniesie w sposób przepisany w §§ 3. i 5. o zakupnie i wysyłce owoców,

4. kto działa wbrew przepisom § 4. o wysyłaniu i przewozie owoców koleją, okrętem i innymi środkami przewozu drogą wodną i lądową,

5. kto przy tych wykroczeniach współdziała.

Ponadto, o ile zajądą wymogi § 133. b, ustęp 1., lit. a ustawy przemysłowej, można zarządzić odebranie uprawnienia przemysłowego na zawsze lub na pewien czas oznaczony.

Postanowienia końcowe.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 15. czerwca 1917.

Równocześnie uchyla się:

1. § 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 6. września 1916, Dz. u. p. Nr. 290, w sprawie ustanowienia cen najwyższych dla świeżych śliwek oraz dla śliwek suszonych i powideł tudzież w sprawie obrotu śliwkami suszonymi i powidłami, jakoteż §§ 3., 4. i 9. tego rozporządzenia, o ile odnoszą się do świeżych śliwek,

2. rozporządzenie ministeryalne z dnia 2. października 1916, Dz. u. p. Nr. 339, w sprawie uregulowania obrotu świeżymi śliwkami, i

3. rozporządzenie ministeryalne z dnia 25. października 1916, Dz. u. p. Nr. 372, dotyczące wprowadzenia poświadczeń przewozowych dla jabłek.

Forster wlr.

Höfer wlr.

Karta zgłoszenia.

a) Strona przednia.

Karta zgłoszenia.

Do krajowego Biura jarzyn i owoców w Zgłaszam niniejszem, że zakupiłem:				
Gatunek owoców	zakupione		Miejsce załadowania (kolej, okręt parowy, innego rodzaju okręt, podwoda)	Ilość
	u	w		
Data: (Dokładny podpis.)				

b) Strona odwrotna.

Imię i nazwisko }
 Miejsce zamieszkania } wysyłającego {

Do krajowego Biura jarzyn i owoców

w

.....

Nadawca posiada kartę legitymacyjną Nr.
 (wystawioną przez Geos lub przez krajowe biuro
 jarzyn i owoców) uprawniającą
 do zakupna i handlu owocami.
 do zakupna owoców dla przerabiania ich na towar trwały.

Serya, Nr.

Poświadczenie przewozowe dla owoców.

Imię i nazwisko wysyłającego
w jest uprawniony do przewiezienia

.....
 $\frac{\text{wagonów}}{\text{kg}}$

w czasie od do 191..

z (nazwa stacji nadania)

do (nazwa stacji przeznaczenia)

(koleją lub okrętem parowym)

pod adresem $\frac{\text{pana}}{\text{pani}}$

....., dnia 191..

Autoryzowane przez c. k. Urząd dla wyżywienia
ludności biuro zaopatrzenia w jarzyny i owoce.

Krajowe biuro jarzyn i owoców w

Poświadczenie to należy doczepić trwale do dokumentu przewozowego.

Dodanie poświadczenia należy w dokumencie przewozowym zaznaczyć.

Poświadczenie odbierze stacja przeznaczenia.

.....

(Nadawca wypełni, odetnie i przesze krajowemu Biuru jarzyn i owoców.)

Serya, Nr.

Do

Biura jarzyn i owoców, Wiedeń, I., Plankengasse 4
krajowego Biura jarzyn i owoców w

Niniejszem poświadczam się urzędownie, że dnia 191.. nadałem tutaj

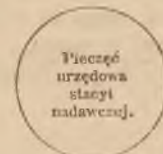
.....
 $\frac{\text{wagonów}}{\text{kg}}$

pan w

do w

.....

(Podpis nadawcy.)

247.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 31. maja 1917,

w sprawie ustanowienia cen najwyższych dla świeżych czereśni.

Na zasadzie § 17. rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 131, o zapatrzeniu ludności w przedmioty zapotrzebowania rozporządza się:

Ceny producentów.

§ 1.

Przy sprzedaży świeżych czereśni tutejszych przez producenta od miejsca produkcji, o ile sprzedaż ta nie odbywa się w formie drobnego handlu, to jest w ilościach poniżej 10 kg do rąk konsumenta, nie wolno przekraczać następujących cen najwyższych:

a) za wiśnie (kwaśne czereśnie, amarelle, czereśnie do smarzenia i tym podobne):

z ogonkami K 85.—
bez ogonków K 75.—

b) za miękkie, słodkie czereśnie:

do dnia 30. czerwca 1917 . . . K 70.—
od dnia 1. lipca 1917 K 60.—

c) za twarde, słodkie czereśnie (czereśnie chrząstkowate) K 85.—

Te ceny najwyższe rozumie się za 100 kg towaru zdrowego, nadającego się na targ, od miejsca produkcji bez opakowania.

Ceny w handlu hurtowym.

§ 2.

Ceny sprzedaży świeżych tutejszych czereśni na targach, o ile sprzedaż ta nie odbywa się w ilościach poniżej 10 kg do rąk konsumenta, albo do rąk przerabiającego lub drobnego kupca także poza targami nie wolno przekraczać następujących cen najwyższych:

a) za wiśnie (kwaśne czereśnie, amarelle, czereśnie do smarzenia i tym podobne):

z ogonkami K 115.—
bez ogonków K 100.—

b) za miękkie, słodkie czereśnie:

do dnia 30. czerwca 1917 . . . K 95.—
od dnia 1. lipca 1917 K 80.—

c) za twarde, słodkie czereśnie (czereśnie chrząstkowate) K 115.—

Ceny te rozumie się za 100 kg towaru zdrowego, nadającego się na targ. Mieszczą one w sobie także koszt przewozu i dowozu na targ lub do sklepu drobnego kupca, względnie do pracowni przerabiającego.

§ 3.

Za zezwoleniem Urzędu dla wyżywienia ludności może polityczna władza krajowa ze względu na odległość miejsca konsumpcji od obszarów produkcji zezwolić wyjątkowo na dodatki do cen najwyższych, ustanowionych w § 2.

Ceny w handlu drobiazgowym.

§ 4.

Ceny najwyższe dla drobnej sprzedaży świeżych czereśni oznaczy polityczna władza krajowa lub za jej upoważnieniem polityczna władza powiatowa.

Postanowienia ogólne.

§ 5.

Przy umowach o kupno i dostawę świeżych czereśni, zawartych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, w których zapłata jest oznaczoną według ilości dostarczonego towaru, wstępują w miejsce cen umówionych, jeżeli one przewyższają ceny najwyższe niniejszego rozporządzenia, te ceny najwyższe.

§ 6.

Kto za świeże czereśnie żąda ceny wyższej od cen najwyższych, oznaczonych w tem rozporządzeniu lub na jego podstawie, cenę taką sobie lub drugiemu każe dać lub przyrzec, będzie karany przez polityczną władzę powiatową aresztem od jednego tygodnia do sześciu miesięcy, o ile czyn ten nie podlega surowszej karze. Obok kary na wolności można orzec grzywnę do 10.000 K.

Takim samym karom jak sprawca podpada każdy, kto drugiego do tych czynów namawia lub przy ich spełnianiu współdziała.

Przy orzekaniu kary można wypowiedzieć także utratę uprawnienia przemysłowego na zawsze lub na pewien czas oznaczony.

Także można wypowiedzieć w orzeczeniu karnem przepadnięcie towarów, do których odnosi

się czyn karygodny, bez względu na to, czy należą do sprawcy czy nie, albo przypadnięcie uzyskanej za nie ceny na rzecz państwa.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 3. czerwca 1917.

Höfer wlr.

248.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 31. maja 1917,

w sprawie ustanowienia cen najwyższych za świeże jagody.

Na zasadzie § 17. rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 131, o zapotrzeniu ludności w przedmioty zapotrzebowania, rozporządza się:

Ceny dla producentów.

§ 1.

Przy sprzedaży świeżych jagód tutejszych przez producenta od miejsca produkcji, o ile sprzedaż ta nie odbywa się w formie drobnego handlu, to jest w ilościach poniżej 10 kg do rąk konsumenta, nie wolno przekraczać następujących cen najwyższych:

1. za jagody ogrodowe:

a) poziomki pierwszej jakości (stołowy towar)	K 170.—
poziomki drugiej jakości	K 85.—
b) porzeczeki, białe, czerwone lub czarne	K 75.—
c) wszelkiego rodzaju agrest dojrzały, lub niedojrzały	K 65.—
d) maliny	K 140.—

2. za jagody leśne:

a) poziomki	K 170.—
b) maliny	K 140.—
c) gogozy	K 90.—
d) czarne borówki	K 65.—
e) ożyny	K 90.—

Te ceny najwyższe rozumie się za 100 kg towaru zdrowego, nadającego się na targ, od miejsca produkcji bez opakowania.

Przy sprzedaży towarów, dostarczonych dla przedsiębiorstw spożytkowywania owoców (towar do pras, beczkowy), obowiązują powyższe ceny najwyższe z 20% opustem.

Ceny w handlu hurtowym.

§ 2.

Przy sprzedaży świeżych jagód tutejszych na targach, o ile sprzedaż ta nie odbywa się w ilościach poniżej 10 kg do rąk konsumenta, albo do rąk przerabiającego lub drobnego kupca także poza targami, nie wolno przekraczać następujących cen najwyższych:

1. za jagody ogrodowe:

a) poziomki pierwszej jakości (towar stołowy)	K 229.—
poziomki drugiej jakości	K 114.—
b) porzeczeki, białe, czerwone lub czarne	K 100.—
c) wszelkiego rodzaju agrest, dojrzały lub niedojrzały	K 87.—
d) maliny	K 189.—

2. za jagody lasowe:

a) poziomki	K 229.—
b) maliny	K 189.—
c) gogozy	K 121.—
d) czarne borówki	K 87.—
e) ożyny	K 121.—

Ceny te rozumie się za 100 kg towaru zdrowego, nadającego się na targ. Mieszczą one w sobie koszt przewozu i dowozu na targ lub do sklepu drobnego kupca, względnie do pracowni przerabiającego.

Przy sprzedaży towarów, dostarczonych dla przedsiębiorstw spożytkowywania jagód (towar do pras, beczkowy), obowiązują powyższe ceny najwyższe z 20% opustem.

§ 3.

Za zgodą Urzędu dla wyżywienia ludności może polityczna władza krajowa ze względu na odległość miejsca konsumpcji od obszarów produkcji zezwolić wyjątkowo na dodatki do cen najwyższych, ustanowionych w § 2.

Ceny w handlu drobiazgowym.**§ 4.**

Ceny najwyższe dla drobnej sprzedaży świeżych jagód ustanowi polityczna władza krajowa lub za jej upoważnieniem polityczna władza powiatowa.

Postanowienia ogólne.**§ 5.**

Przy tych umowach o kupno i dostawę świeżych jagód, zawartych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, w których zapłata jest oznaczoną według ilości dostarczonego towaru, wstępują w miejsce cen umówionych, jeżeli one przewyższają ceny najwyższe niniejszego rozporządzenia, te ceny najwyższe.

§ 6.

Kto za świeże jagody żąda ceny wyższej od cen najwyższych, oznaczonych w tem rozporządzeniu lub na jego podstawie, cenę taką sobie

lub drugiemu każe dać lub przyrzec, będzie karany przez polityczną władzę powiatową aresztem od jednego tygodnia do sześciu miesięcy, o ile czyn ten nie podlega surowszej karze. Obok kary na wolności można orzec grzywnę do 10.000 K.

Takim samym karom jak sprawca podpada każdy, kto drugiego do tych czynów namawia lub przy ich spełnieniu współdziała.

Przy orzekaniu kary można wypowiedzieć także utratę uprawnień przemysłowego na zawsze lub na pewien czas oznaczony.

Także można wypowiedzieć w orzeczeniu karnem przepadnięcie towarów, do których odnosi się czyn karygodny, bez względu na to czy należą do sprawcy czy nie, albo przepadnięcie uzyskanej za nie ceny na rzecz państwa.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 3. czerwca 1917.

Höfer wlr.

